

SANDAY WILLIAM (2001, סודן)

הגעתי לישראל ב-2006 עד 2012. גרתי באילת, הלכתי לבית ספר ואהבתי את החברים ואת המורים – רחל, דייז, עינת. זה היה בית ספר לסודנים בלבד, למדנו עברית וקצת אנגלית. אני ואגרה היינו חברות הכי טובות ביחד באילת.

הזכרון הכי טוב שלי הוא הביקור בירושלים, כשבאנו בכריסמס עם ההורים והכנסייה של ישו הייתה כל כך מיוחדת.

ביום הראשון שלי לקחו אותנו למחנה צבאי וקיבלו אותנו בנעימים והמשכנו לאילת.

היום האחרון שלי בישראל היה ממש אומלל, והייתי צריכה להיפרד מהחברים שלי אבל לא הייתה לי הזדמנות להיפרד מהם. חשבתי שאנחנו רק נוסעים לחופשה, לא הבנתי ממש מה קורה, הייתי בת 9-10. הייתי בטוחה שנחזור לישראל וככל שהבנתי שזה לא יקרה הפכתי יותר אומללה.

דרום סודן הייתה מאוד חמה, וההורים שלי החליטו שנלך לחרטום. חרטום הייתה בסדר, היה לנו בית ב-2012. אחר כך באנו כולנו לאוגנדה כדי שהאחים שלי ואני נוכל ללמוד. אבא שלי היום בדרום סודן, אמא שלי נפטרה בדרום סודן.

ציירתי צלב אדום - אני רוצה להיות רופאה ולעזור למי שסובל ממחלות. אני רוצה לעבוד בצלב האדום. ראיתי בחדשות איך הם עוזרים לאנשים ואני רוצה להיות חלק מזה. תוך כדי לימודים, כתחביב, אני רוצה לדגמן ואולי להקים חברה של דוגמנות. בעוד עשר שנים אני אהיה במדינה שלי, בדרום סודן, ואני אעבוד כרופאה או כדוגמנית או כמנהלת של חברת דוגמנות.

פליט זה להיות במדינה של מישהו אחר. אני מרגישה כפליטה כי אני נמצאת במדינה של מישהו אחר. בישראל לא הרגשתי ככה, התייחסו אלינו טוב.